

ondergrondplaat te snijden. De noodzakelijk vlakke tint bij het drukken, bracht dan van zelf iets decoratiefs in zijn werk en zijn voorliefde voor ornamentatie deed de rest. Toch wilde hij zijn werk niet hard en stroef maken en drukte er dus een tweede, somwijlen een derde tintplaat over heen, waarin hij weer weggesneden had.

Daar hij deze „plaatsneden” zelf drukte hadden zij de bekoring van het persoonlijke, en iedere afdruk verschilde dan ook eenigszins van de vorige; te meer daar hij telkens bleef probeeren of een ander bruin, of geel of blauw niet een beter effect zou geven, en niet juister zijn bedoelingen doen zien.

En zoo puzzlede hij voort, ja eigenlijk meer voor zichzelf, uit lust tot werken, uit drang om te geven.

Zoo maakte hij tal van schetsen in één en meer kleuren, op steen en met waterverf, van een Walpurgisnacht. En telkens is het weer iets anders van gloed, van tegenstelling, van uitdrukking.

Ik geloof niet dat daar ooit iets van is verschenen, maar wat ik er van gezien heb getuigt van een niet-los-laten, dat den echten kunstenaar kenmerkt.

Na zijn eerste prentenboek kwam (hij zou geen Amsterdamsche jongen zijn als hij zich daar niet toe aangetrokken voelde) zijn „Jan Klaassen” in 1903, dat geheel in den zelfden geest gehouden is. Pittig, geestig en raak zijn die poppetjes geteekend. Vloeiend en vlot is de kleur erop gebracht.

Toch bleef het dier zijn grootste liefde houden en zijn Artisstudies brachten hem, behalve tot kleine plaatsneden, tot eenige litho's en een enkel schilderij, eigenlijk van zelf tot „de Vos Reinaerde”.

Toen dan ook Stijn Streuvels dit epos opnieuw bewerken zou en Wierink het zou illustreeren en verluchten, bleek dit een werk dat geheel in zijn lijn lag.

Hij maakte illustraties naar het verhaal, als losse buitentekstplaten. Hij sneed kop en sluitvignetten en omrandingen der pagina's; hij ontwierp den band, kortom hij maakte het tot een schoon boek, dat hem kort na het verschijnen in 1910 een enthousiasten brief van Stijn Streuvels deed geworden om hem dank te zeggen voor de fraaie uitdossing van diens arbeid.

Zijn zucht naar versieren bracht hem mede tot het batikken van oorkonden en soortgelijk werk, deed hem ontwerpen maken voor goudsmidswerk, maar zijn zuiver grafische kunst bleef hem het liefst.

Hij hield er van, alles wat van hem zelf, of van zijn school uitging een zeker persoonlijk cachet te geven.

Zoo waren de jaarlijksche uitnoodigingen tot de tentoonstelling van het werk der leerlingen van de School voor den Werkenden Stand verrijnde proefjes van lithografie. En telkens wist hij met speelsch vernuft